

Fébe, een zuster uit de gemeente te Kenchreeën

Een aansporing voor de dienst van zusters, jong en oud, in de Gemeente van God.

Hoewel ons over Fébe, een zuster uit de gemeente in Kenchreeën (Rom. 16:1), weinig verteld wordt, is het de moeite waard enkele momenten bij deze vrouw stil te staan. Ongetwijfeld is zij van de gelovige vrouwen die ons in Gods Woord voor ogen worden gesteld, een van de minst bekende. En toch, wanneer wij het weinige wat ons over haar in de Bijbel wordt meegedeeld, bij het licht van Gods Geest overdenken, hoe waardevol is dan het weinige wat we over deze zuster lezen! Ja echt, een navolgenswaardig voorbeeld voor onze zusters, jong en oud.

Fébe was een dienaar van de gemeente in Kenchreeën. De apostel Paulus, die zich bij het schrijven van de Brief aan de Romeinen in Korinthe bevond, kende haar als zodanig, omdat Kenchreeën een voorstad van Korinthe was. Hij beveelt haar aan in de liefde van de gelovigen te Rome, en vermaant hen, wanneer zij naar Rome mocht komen, haar als een zuster (in liefde) te ontvangen en haar in alle opzichten behulpzaam te zijn.

We weten niet zeker op welke wijze deze Fébe bij de dienst van de apostel Paulus als dienaar betrokken is geweest. Hoe dit ook zij, uit wat de apostel van haar zegt, blijkt voldoende dat hij een bijzonder groot vertrouwen in haar stelde. De gelovigen in Rome werd toch door de apostel op het hart gebonden dat zij deze dienaar van de gemeente in Kenchreeën ontvangen zouden in de Heer, zoals het de gelovigen betaamt, dat zij haar dus behandelen zouden als door de Heer Jezus Zelf gezonden!

Paulus wist niet alleen dat zij de gemeente in Kenchreeën diende en velen met hun belangen bij haar kwamen, maar hij was er ook van overtuigd dat zij deze dienst met liefde en toewijding verrichtte en daardoor velen tot een hulp geweest was. Ja, niet alleen voor veel anderen was zij een grote hulp geweest, ook voor de apostel zelf was dit waar, ook hém had zij bijgestaan in zijn dienst voor de Heer.

Is dit niet een prachtig getuigenis van een zuster in een plaatselijke vergadering? Fébe was een dienaar van de gemeente in haar woonplaats. Wat haar dienst was, kunnen wij niet met zekerheid zeggen. Mogelijk heeft zij zich veel met de behoeften van armen en zieken beziggehouden, mogelijk ook bezoeken afgelegd in de huizen van andere gelovigen en daar dan anderen opgebeurd, bedroefden getroost en met hen die eenzaam waren, gesproken over haar Heer en Verlosser en over God de Vader, Die een 'Vader van de wezen en Rechter van de weduwen' is (Ps. 68:6).

Van welke aard haar dienst ook geweest is, zeker is dat zij diende, en om te kunnen dienen, moet men zich vernederen; om een ander de voeten te kunnen wassen, moet men zich neerbuigen. Lieve jonge zuster, kan dit ook van jou gezegd worden? Lieve oudere zuster, hoe staat het met uw dienst voor de Heer in de plaatselijke vergadering? Zijn jullie, ieder op haar plaats, een hulp in de plaatselijke gemeente?

Het doet er dan niet toe welke taak de Heer je heeft gegeven. De vraag is veel meer: dien je Hem en daardoor ook de Zijnen, doe je dat om 's Heren wil? Zeg niet dat je niet weet op welke wijze jij je verdienstelijk kunt maken. Als jij je bewust bent van de liefde van Christus, die Hem ertoe bracht de prijs die nodig was om jou te redden, te betalen, dan zal Hij ook aan jou de taak die bij je past, duidelijk maken. Ken je geen zieke broeder of zuster die jouw hulp op prijs zou stellen? Ken je geen vriend of buurvrouw die een opbeurend woord nodig heeft? Als jij je niet tot verplegen en tot troosten in staat voelt, kun je dan bij zieken en bedroefden niet iets gaan voorlezen uit Gods Woord? Kun je een moeder niet behulpzaam zijn bij het verzorgen van haar kinderen, kun je niet iets voor de armen betekenen, zoals Dorkas dat deed? Kijk om je heen, vraag de Heer of Hij Zelf jou het één of het ander wil aanwijzen: je zult zeker een antwoord op jouw vraag van Hem ontvangen!

Fébe is ook voor jullie in dit opzicht een geweldig voorbeeld. Volg dit voorbeeld na en wees een dienaar in de plaatselijke vergadering en daarbuiten om daarmee iets te betekenen voor jouw Heer, Die zoveel voor jou gedaan heeft. Fébe diende niet alleen omdat dienen haar lust was, maar zij deed het met liefde en toewijding aan haar Heer, zodat de apostel Paulus haar zelfs een weldoenster kon noemen van velen en ook van hemzelf. Haar dienst droeg vruchten, omdat zij diende om 's Heren wil. Lieve zuster, jong of wat ouder, daar gaat het om.

In onze tijd wordt er vaak gediend omdat men zichzelf zoekt en door de mensen geprezen wil worden. Zo'n dienst is ijdel en heeft geen waarde voor de Heer. De Heer kan er Zijn goedkeuring niet aan geven. Dienen wij elkaar echter uit liefde tot Hem, dan rust Zijn oog met welgevallen op ons, want dan worden niet alleen anderen door ons dienen geholpen, maar wordt ook de Naam van de Heer verheerlijkt.

In eigen kracht kun je dit niet. 'Als iemand dient', zegt de apostel Petrus tot de vreemdelingen die in de verstrooiing waren, '[laat het zijn] als uit kracht die God verleent' (1 Petr. 4:11). Ons dienen moet dus zijn omdat de Heer dat wil en in de kracht van God.

Al mag onze dienst nog zo voortreffelijk schijnen, als het niet uit liefde tot de Heer gebeurt, dan zal God er geen waarde aan hechten. Maar dienen wij uit liefde tot Hem, dan zal elke dienst, hoe gering ook, God tot een liefelijke reuk zijn. Zelfs een beker koud water, gegeven aan 'één van deze kleinen' (Matth. 10:42), wordt dan tot een bron van zegen en beloning.

Vergeet bovenal niet dat het God is Die de kracht moet verlenen. Zonder Hem kunnen wij niets doen tot Zijn verheerlijking, ook het geringste niet. Zonder Zijn hulp hebben wij geen vrijmoedigheid, zonder Zijn wijsheid vinden wij geen gelegenheid tot dienen, zonder Zijn kracht zien wij geen vruchten.

'Als iemand dient, [laat het zijn] als uit kracht die God verleent, opdat in alles God verheerlijkt wordt door Jezus Christus, aan Wie de heerlijkheid en de kracht is tot in alle eeuwigheid!' (1 Petr. 4:11).